

OBŁOMEK (4) *sb m*

Pierwsze o oraz e jasne (w tym w e 1 r. błędne znakowanie), drugie o pochylone.

sg N obłómek (3). ◇ pl L obłómkách (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI i XVIII w.

1. *To, co zostało odłamane, oderwane od jakiejś całości (2) : Ambesus, ambestus, oszlomek, oblomek BartBydg 8.*

Szereg: »deszczka, obłómek« (1): á one inłfe [więźnie ze statku] ná defzczkách przewoźili: á drugich ná onych obłómkach okrętowych [alios in tabulis ferebant, quosdam super ea quae de navi erant]. Leop Act 27/44.

[Przen: Amfractus ... Obłomki prawa Cervus F40 253.]

2. *Człowiek nie mający stałego miejsca zamieszkania (2) :*

Szereg: »gołota albo (alias) obłómek« (2): GDy łługá czyy rzeczony gołota/ álbo ináčéy obłómek/ fąśiádowi páná fwégo [...] krzywdę vczyni/ pan iego będzie powinien zan dofyć vczynić. SarnStat 524, 666.

Synonimy: 2. gołoszyjca, gołota, hołomek, hultaj, nieosiadły, odartus, palipiecek.